

Arrest

nr. 296 803 van 9 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart te zijn geboren op 23 oktober 2003 en de Afghaanse nationaliteit te hebben.

1.2. Verzoeker dient op 20 oktober 2020, als niet-begeleid minderjarige vreemdeling (hierna: NMBV) een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 12 januari 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 2 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Jamali behorend tot het district Kama, gelegen in de provincie Nangarhar. U ging tot de 7de graad naar school en volgde tot uw vertrek koranles in de madrassa. In de namiddag loste u uw vader af in zijn winkel zodat hij op het land kon gaan werken. Samen met uw ouders en één ongetrouwde zus woonde u in de ouderlijke woonst in Jamali. Uw andere drie zussen waren reeds getrouwd.

Uw vader hield sinds drieënhalf jaren een winkel open tegenover het districtshuis van Kama, waar u na schooltijd vanaf de middag werkte. Op een dag kwam u terug van school toen uw vader u vroeg om producten te gaan halen voor de winkel. U vertrok met de riksja naar de bazaar van Kalajun, deed daar inkopen en keerde terug naar de winkel. Eenmaal terug laadde u alles uit. Terwijl u de vriezer vulde zag u plots twee zakken aan de achterkant van de vriezer en vroeg u uw vader om uitleg. Hij zei dat er een kwartier nadat u vertrok taliban waren langs geweest die hem duwden en bedreigden. Ze zeiden uw vader om deze wapens te bewaren in de winkel, waren gehaast en hadden schrik dat de soldaten van het district hen zouden zien. Ze zeiden dat ze die avond een aanval planden op het districtscentrum en dat er meer taliban zouden komen. De taliban zeiden dat ze veel informatie hadden over uw vader en over u. Vervolgens gaven ze een slot aan uw vader en vroegen hem de winkel daarmee af te sluiten. Ze zeiden dat ze gingen terugkomen en dan zouden verdergaan met hun aanval. De taliban waren gehaast en vertrokken weer.

Hierop keek u uw vader aan en zei u dat u dit niet kon doen, dat er onschuldige mensen konden sterven. Uw vader reageerde dat de taliban hem bedreigden met de dood indien hij hen zou proberen stoppen. U probeerde uw vader om te praten en stelde dat als er iets gebeurt met de overheid vanuit uw winkel, u verantwoordelijk zou worden gesteld. Vervolgens raakte uw vader afgeleid door iets, waarna u de winkel verliet en naar het districtshuis ging. Daar vertelde u een soldaat dat de taliban wapens hadden gebracht naar uw winkel. Hierop meldde de soldaat dit onmiddellijk via de radio en kwamen er vier personen, waaronder één sergeant, naar uw winkel. Ze geboden u en uw vader om uit de winkel te gaan omdat er mogelijk explosieven konden zijn. Ze deden er speciaal materiaal op, controleerden de zakken en bevestigden dat het om wapens ging. Ze namen de wapens mee en twintig minuten later kwamen de soldaten terug met de boodschap dat u en uw vader met de commandant moesten spreken.

U ging naar het districtscentrum, waar u door de commandant en enkele andere soldaten werd ondervraagd. De commandant vroeg u of u de persoon was die de politie had geïnformeerd, waarop u dit bevestigde en zei dat u niet aanwezig was in de winkel toen de zakken met wapens werden gebracht. Vervolgens ondervroegen ze uw vader, ondertekende u het verslag en zei de politie dat u mocht beschikken. Eenmaal terug in de winkel besloot u af te sluiten en naar huis te gaan. U was onderweg naar huis in een riksja toen u telefoon kreeg van de taliban. Ze bedreigden u met de dood en zeiden dat één van hun leden u in de gaten hield en u hen had verraden door het districtscentrum te informeren. U hing de telefoon op en zei uw vader dat de taliban u hadden opgebeld. Hierop vroeg uw vader u om de simkaart onmiddellijk uit de gsm te halen en deze te breken, wat u ook deed. Toen u uw huis naderde, zei uw vader dat het beter was dat u niet naar huis ging omdat de taliban u 's nachts zouden kunnen doden. U ging daarom naar het huis van uw zus in A.B.. U bleef daar vier à vijf nachten, waarna uw vader op bezoek kwam met zijn neef F.R. Uw vader vertelde dat op de tweede nacht na het incident de taliban langskwamen bij u thuis, op zoek naar u. Ze zeiden uw vader dat hij een oude man is en ze hem niet zouden lastigvallen. De taliban gingen ook naar het huis van uw vaders neef, doorzochten het en sloegen hem omdat ze hem ervan beschuldigden u onderdak te geven. Uw vader besliste hierop dat uw leven niet veilig was daar en besloot de koeien en het goud van de familie te verkopen. Hij regelde een smokkelaar, H., en diezelfde nacht verliet u het land.

U vertrok in mei 2020 uit Afghanistan. U reisde vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, een aantal onbekende landen, Italië en Frankrijk. U kwam tot slot in België aan op 22 oktober 2020. Op 29 oktober 2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat u hen bij de overheid had verraden toen ze een aanslag planden op het districtshuis.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw taskara en Franse vertaling ervan, een kopie van de taskara van uw vader en Franse vertaling ervan, een kopie van het

aankoopcontract van de winkel, een kopie van het ontvangstbewijs van onderverhuur winkel, een kopie van uw schoolrapport, kopieën van foto's van uzelf in de winkel en een Pashtu-vertaling van uw oproepingsbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat u de beweerde bedreigingen en eisen vanwege de taliban ten aanzien van u niet aannemelijk kon maken. U verklaarde met name dat de taliban, op het ogenblik dat u producten voor de winkel was gaan kopen en uw vader op de winkel paste, twee zakken vol gerief achter de diepvriezers hadden geplaatst (CGVS, p. 16). Toen u uw vader hierover aansprak, verklaarde hij volgens u dat twee talibs hem hadden bedreigd en hem vroegen deze wapens te bewaren in de winkel tot ze terugkwamen (CGVS, p. 16, 18). De taliban hadden immers, zo stelde u, plannen om het districtscentrum aan te vallen en zeiden dat uw winkel de beste plaats was om de aanval uit te voeren (CGVS, p. 18). Dat de taliban rond de middag bij u langskwamen met de boodschap dat ze 's avonds zouden terugkeren om dan verder te gaan met hun aanval, is echter zeer onwaarschijnlijk (CGVS, p. 16). Het risico op vroegtijdige detectie van hun plannen om dergelijke aanslag te plegen werd immers aanzienlijk verhoogd door u na deze boodschap enkele uren bedenktijd te laten. Dit gaf uw vader of u namelijk de tijd en ruimte om deze plannen van de taliban met derden te bespreken. Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijke nodeloze risico's, te meer u verklaarde dat de taliban zelf hadden gesteld dat indien u de overheid zou inlichten, het hele plan om zeep zou zijn (CGVS, p. 19). Het CGVS mag van een strategische actor als de taliban verwachten dat ze haar plannen om dergelijke complexe aanslag te plegen minutieus zouden voorbereiden en het mogelijke verloop er van niet in de handen zouden leggen van een onzekere externe factor. Dergelijke vaststellingen doen zodoende reeds ernstige twijfels rijzen over de door u ingeroepen asielmotieven.

Verder is het bevreemdend dat de taliban uitgerekend u en uw vader zouden vragen om tijdelijk hun wapens te bewaren, wetende dat er in uw winkel soms soldaten langskwamen om drankjes te kopen (CGVS, p. 16). Dat deze gewapende groepering een aanslag wilde verrichten op het districtshuis mag dan wel duidelijk zijn, het feit dat ze de keuze zouden maken hun materiaal bij u onder te brengen is dat allerm minst, gelet op de potentiële aanwezigheid van hun rechtstreekse vijand in uw winkel (CGVS, p. 15). Dat dit een enorm risico vormde voor de taliban hoeft geen betoog, gelet op uw verklaring dat de taliban uitgerekend de overheid wilden aanvallen (CGVS, p. 16). Bovendien verklaarde u dat de taliban zich hadden gehaast, net om niet door de soldaten te worden gespot (CGVS, 16). De door u voorgestelde werkwijze van de taliban doet ernstige vragen rijzen. Er dient te worden opgemerkt dat eenieder in staat is om (tijdelijk) wapens te bewaren. Redelijkerwijs kan dan ook verwacht worden dat de taliban voor dergelijke taken op zoek zouden gaan naar iemand uit hun gekende netwerk in wie ze het nodige vertrouwen kunnen stellen. Het door u voorgestelde scenario waarbij de taliban hun lot in handen zouden leggen van twee winkeliers die regelmatige contacten onderhielden met de overheid, is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Het is zeer onwaarschijnlijk dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijke nodeloze risico's. Deze elementen bevestigen verder het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent het verdere verloop van de vervolgingsfeiten dermate onwaarschijnlijk zijn dat ze niet kunnen overtuigen. Zo verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat de **taliban uw vader een slot gaven en hem vroegen de winkel af te sluiten met dit slot**, waarvan zij de sleutels hadden (CGVS, p. 16, 18). Tijdens uw interview bij de DVZ verklaarde u daarentegen dat **onbekende mannen u opdroegen om de winkel 's avonds 'los', d.w.z. open, te laten**

zodat ze makkelijk aan hun wapens zouden kunnen om de aanval uit te voeren (zie Vragenlijst CGVS). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw relaas, stelde u dat u dit nooit heeft gezegd (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom dit zo werd neergeschreven, antwoordde u als volgt: "Ik heb dit niet gezegd want ik sprak over deze problemen met mijn assistent, mijn advocaat ook tijdens mijn eerste interview. Het is onmogelijk om de shop open te laten want er zijn veel dieven en zij zouden alles komen stelen van de winkel." (CGVS, p. 18). Deze argumentering gaat echter niet op, gezien het hier gaat om een essentieel element uit uw asielaanvraag en er kan worden verwacht dat u over dergelijke zaken consistente opeenvolgende verklaringen aflegt. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat het persoonlijk onderhoud bij DVZ heel goed verlopen was (CGVS, p. 2) en ondertekende u het gehoorverslag op DVZ voor akkoord. Dergelijke vaststellingen werken verder negatief in op uw geloofwaardigheid daar uw volledige problematiek zich concentreert binnen een tijdsverloop van hoogstens één week en er logischerwijze kan worden verwacht dat de periode waarin u beslist uw jarenlange carrière definitief stop te zetten en uw land van herkomst te verlaten in uw geheugen gegrift staat.

Verder zijn uw verklaringen over het telefoontje van de taliban en wat er nadien gebeurde vaag, onwaarschijnlijk en weinig logisch te noemen. Zo stelde u dat u **onderweg was naar huis in een riksja**, toen u telefoon kreeg van de taliban (CGVS, p. 16). Even later verklaarde u evenwel dat u werd gebeld **vanaf het moment dat u uit de riksja kwam** en u nog naar huis wandelde (CGVS, p. 20). Deze incoherentie doet bijkomende twijfels rijzen over de bedreigingen door de taliban, zoals door u voorgesteld. Gevraagd hoe u wist dat de taliban u belden, stelde u nietszeggend dat er niemand (anders) was die u belde, behalve de taliban, omdat u hun plannen had vergooid (CGVS, p. 20). U verklaarde dat u vervolgens naar het huis van uw zus ging, waar u vijf à zes nachten verbleef (CGVS, p. 22). Op de tweede nacht na het telefoontje, zo stelde u, kwamen de taliban bij u thuis langs en zeiden ze uw vader dat hij oud is en ze hem niet willen lastigvallen, maar willen dat u aan hen wordt overgedragen (CGVS, p. 21). U stelde dat de taliban pas op de tweede nacht bij u thuis langs kwamen omdat ze de eerste nacht vreesden dat de overheid uw huis in de gaten hield (CGVS, p. 21). In dit opzicht is het echter zeer twijfelachtig dat de taliban daags nadien wél tot een bezoek zouden zijn overgegaan, zodat aan uw bewering slechts weinig geloof kan worden gehecht. Indien de taliban u daadwerkelijk wilden vinden, is het voorts zeer twijfelachtig dat er sinds het verblijf bij uw zus niets meer is gebeurd (CGVS, p. 23), temeer de taliban volgens u veel informatie hadden over uw familie en zelfs over uw telefoonnummer beschikten (CGVS, p. 16, 20). Bovendien woonde uw zus op wandelafstand van uw eigen huis (CGVS, p. 17, 21), zodat het des te onwaarschijnlijker is dat u ginds niet meer benaderd zou zijn door de taliban. Deze vaststellingen vormen dan ook een verdere bevestiging van het ongeloofwaardig karakter van uw vervolgingsvrees.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat ondanks de dreigementen van de taliban, namelijk dat zij uw hele familie zouden doden als uw vader hen probeerde te stoppen (CGVS, p. 16, 18), er zich sinds uw vertrek klaarblijkelijk geen incidenten meer voordeden. U vernam naar eigen zeggen van uw vader dat hij vijf à zes maanden geleden aan het werk was op het veld toen hij werd benaderd door iemand. Deze persoon zou uw vader hebben gezegd dat hij u aan hem moest overleveren (CGVS, p. 23). Gevraagd wie deze persoon was, antwoordde u vaagweg dat u dit niet weet en het misschien iemand van de taliban was (CGVS, p. 23). Verder vertelde uw vader hier niets anders over, zo stelde u (CGVS, p. 23). Behalve deze eenmalige gebeurtenis, waarover u slechts vage verklaringen aflegt, blijkt nergens uit uw relaas dat uw familie sinds uw vertrek nog concrete problemen heeft gekend. Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan u stelt dat die van uw vader is. Deze taskara heeft bovendien geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegt zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. De documenten met betrekking tot uw winkel, evenals uw schoolrapport, bevatten louter persoonsgegevens en gegevens aangaande uw schoolloopbaan en professionele bezigheden, die hier niet ter discussie staan. De foto's die u voorlegt tenslotte, tonen slechts aan dat u zich in een winkel bevindt waar voedingswaren in de achtergrond staan. Hoewel uw beroep als winkelier hier niet ter discussie staat, dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die

van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan**.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berylliumbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van

vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker stipt de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan aan, ten gevolge van de machtsovername door de taliban, waarbij hij aangeeft dat de commissaris-generaal een tijdlang geen nieuwe beslissingen heeft genomen. Hij stelt dat de commissaris-generaal thans nieuwe beslissingen neemt, doch het gestelde in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 270.813 slechts beperkt heeft geïncorporeerd. Hij stelt dat commissaris-generaal in gebreke blijft voldoende landeninformatie te gebruiken, zodat verzoeker deze middels zijn verzoekschrift aanreikt.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie. Hij wijst op de richtlijnen van UNHCR van februari 2022, dat allesomvattende richtlijnen nog niet mogelijk zijn omwille van het gebrek aan voldoende informatie, waarbij wordt opgeroepen om de beslissingen tijdelijk op te schorten. Hij citeert uit guidelines van UNHCR, die wijzen op de onzekerheid en onduidelijkheid, evenals op de bezorgdheid omwille van grootschalige mensenrechtenschendingen en recente ontwikkelingen. UNHCR acht de situatie duidelijk genoeg voor wat betreft het toekennen van internationale bescherming, maar niet voor wat betreft het weigeren ervan.

Verzoeker gaat verder in op het rapport van EUAA “*afghanistan country focus: country of origin information report*” van januari 2022. Hij erkent dat de commissaris-generaal zich baseert op een meer recente update van EUAA van april 2022, doch plaatst hier kanttekeningen bij, waarbij hij benadrukt dat het rapport zelf gewag maakt van de nog heersende onzekerheid. Verzoeker verwijst verder naar en citeert uit een analyse door NANSEN van juni 2022, omtrent het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en EUAA, waarbij wordt opgemerkt dat de EUAA landeninformatie beperkter en verouderd is, evenals getuigt van een zekere vooringenomenheid. Er wordt verwezen naar een doctoraatsonderzoek, dat concludeert dat meer gewicht zou moeten worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR om de beslissingen op te schorten.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas door de commissaris-generaal.

Verzoeker stelt te volharden in zijn verklaringen en betoogt dat de beoordeling door de commissaris-generaal berust op subjectieve gronden, zonder rekening te houden met een aantal elementen, waaronder de jonge leeftijd van verzoeker op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot het vertrek uit Afghanistan, evenals op het moment van het eigenlijke vertrek.

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal zich voornamelijk baseert op een eigen interpretatie van hoe de taliban al dan niet zou reageren of handelen, zonder dit te ondersteunen met objectieve landeninformatie. Verzoeker gaat in op de tegenstrijdigheid met betrekking tot het telefoontje van de taliban, waarbij hij stelt dat dit bezwaarlijk als doorslaggevend kan worden beschouwd. Verzoeker concludeert dat de commissaris-generaal de lat te hoog heeft gelegd, rekening houdend met zijn specifiek profiel.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Hij vat de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande samen en stelt als volgt:

“In tegenstelling tot wat verwerende partij meent, kan er in hoofde van verzoeker, omwille van zijn verblijf en integratie in Europa en in België, bovendien wel degelijk sprake zijn van een (toegeschreven) vorm van ‘verwestering’, die een risico op vervolging of het ernstige schade tot gevolg kan hebben.

Ten eerste kan zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en zijn verblijf in België, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent, in zijn specifieke situatie als een risicobepalende omstandigheid beschouwd worden en tot een risico op vervolging of ernstige schade leiden. Ten tweede baseert verwerende partij zich op een gebrekkig onderzoek naar de individuele en persoonlijke omstandigheden van verzoeker en de – weliswaar beperkte – beschikbare informatie over de huidige situatie en laat het oudere informatie, waaruit niettemin conclusies getrokken kunnen worden, zelfs volledig buiten beschouwing. Bovendien berust de analyse van verwerende partij van de beschikbare informatie in casu op een partiële lezing en daarbij ook op een gebrekkige beoordeling ten opzichte van de specifieke, individuele situatie van verzoeker. Er moet hoe dan ook voldoende rekening gehouden worden met de eerdere conclusies over de methodes, denkwijzen, ideologie, handelingen en machtsuitoefening van en door de Taliban. Minstens zou dit tot voorzichtigheid moeten aanzetten, zeker om uit beperkte informatie over de huidige situatie nog geen alomvattende conclusies te trekken. Hierbij zijn de richtlijnen van UNHCR – die ervoor waarschuwen om geen negatieve beslissingen te nemen, terwijl het op basis van de beschikbare informatie wel mogelijk is om positieve beslissingen te nemen – eveneens nuttig.”

Verzoeker verschaft een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip “verwestering”, waarbij een onderscheid kan worden gemaakt tussen daadwerkelijke verwestering en gepercipieerde verwestering.

Hij benadrukt dat vooral Afghanen die op jonge leeftijd, als niet-begeleide minderjarigen, naar Europa zijn gekomen, meer vatbaar lijken voor gedragswijzigingen.

Wat betreft zijn persoonlijke situatie stelt hij als volgt:

“In het geval van verzoeker moet ten eerste opgemerkt worden dat hij slechts 16 jaar oud was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan in mei 2020 en dat hij, na een traject van ongeveer vijf maanden, als niet-begeleide minderjarige, in België is aangekomen een aantal dagen voor zijn 17de verjaardag. Hoewel hij ondertussen meerderjarig is geworden, is hij wel sedert bijna twee jaar onafgebroken in België en verblijft hij sinds meer dan twee jaar buiten Afghanistan. Hij heeft ontegensprekelijk een cruciale periode in zijn persoonlijke, socio-culturele en emotionele ontwikkeling buiten Afghanistan, waarvan het grootste deel in België en andere Europese, Westerse landen doorgebracht, nota bene als minderjarige, gescheiden van zijn ouders en andere familieleden”

[...]

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker uit ruraal, conservatief gebied afkomstig is.

Er kan dus eveneens worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van een significant lange periode in België op dergelijk jonge leeftijd, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan

riskeert om als 'verwesterd' beschouwd te worden, zoals afgeleid kan worden uit de informatie die bij dit verzoekschrift wordt toegevoegd.

Een sterke aanpassing aan de 'Westerse' waarden, cultuur en samenleving zal het voor verzoeker niet alleen bijzonder moeilijk maken om zich opnieuw te moeten aanpassen aan het Afghanistan van vandaag, maar, zal vooral ook het risico inhouden dat dit onmiddellijk en moeiteloos opgemerkt zal worden en hij door de lokale gemeenschap én de (lokale) Taliban zonder enige twijfel als 'verwesterd' beschouwd zal worden.

Bovendien werkt verzoeker al enige tijd, een negental maanden in een voedselverwerkingsbedrijf Rabbit (www.rabbit.be/wp/ - zie ook loonfiches, waaruit blijkt dat verzoeker sinds 6 oktober 2021 in dienst is, **stuk 3**). Verzoeker werkt in een fabriek waar hij vlees verwerkt dat o.a. in bolognesesaus wordt gebruikt. Verzoeker komt hierdoor vaak in aanraking met varkensvlees, dat als haram wordt beschouwd volgens het islamitisch geloof. Volgens verzoeker zijn twee jongeren uit hetzelfde centrum, die er ook gewerkt hebben, om deze redenen gestopt met deze job.

Hoewel verwerende partij meent dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangehaald, hierbij zelf verwijzend naar een aantal risicobepalende omstandigheden, zijn er, verwijzend naar diezelfde factoren, wel degelijk verschillende elementen aanwezig in hoofde van verzoeker, waaronder:

- het gebied van herkomst en de conservatieve, rurale omgeving, waarvan vermoed kan worden verzoeker zich hier nog moeilijk, of toch niet zonder problemen, zal aan kunnen aanpassen, na meer dan twee jaar niet meer in Afghanistan geweest te zijn en door zijn persoonlijke ontwikkeling buiten Afghanistan en in België gedurende zijn verblijf als minderjarige;

- zijn leeftijd: het feit dat hij als 16-jarige, niet-begeleide minderjarige Afghanistan verlaten heeft en sedertdien niet meer is teruggekeerd naar Afghanistan;

- de duur van het verblijf in een Westers land: het onafgebroken verblijf in België van ondertussen bijna 2 jaar en het verblijf tout court van meer dan 2 jaar buiten Afghanistan, waarvan het grootste deel in Westerse landen;

- de zichtbaarheid van verzoeker als gevolg van gewend geraakt te zijn aan 'het Westers leven', onder meer aangetoond door zijn inburgering, economische en culturele integratie en participatie en aanpassing aan de lokale, regionale Westerse normen, waarden, gebruiken en gewoontes als gevolg hiervan."

Verzoeker gaat verder in op het risico voor vervolging van personen die als verwesterd beschouwd worden. Hij gaat in op de landeninformatie – waaronder UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018, Asyls rapport "Afghanistan: Treatment of Family Members of Human Rights activists and Former Government Supporters after the Taliban Take-over" van november 2021, EUAA "Country Guidance: Afghanistan – Common Analysis and Guidance Note" van april 2022 en het OSAR rapport "Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation" van maart 2021, waarin de bevindingen van het veldonderzoek van F. Stahlmann worden samengevat – en concludeert dat, zelfs reeds voor de machtsovername, er sprake is van een risicoprofiel voor "verwesterde" Afghanen, die worden geconfronteerd met geweld, discriminatie, bedreigingen, intra-familiaal geweld, rekrutering door gewapende groepen, enzovoort.

Verzoeker gaat in op de vervolgingsgronden, te wezen de sociale groep, politieke overtuiging of religieuze overtuiging. Hij verwijst opnieuw naar EUAA "Country Guidance: Afghanistan – Common Analysis and Guidance Note" van april 2022 en het onderzoek van F. Stahlmann. Tevens verwijst hij naar het arrest "Sufi en Elmi" en de redelijkheid van de vraag of van iemand kan worden verwacht om zich te gedragen volgens de religieuze en sociale voorschriften, waarmee hij een parallel ziet.

Verzoeker gaat dieper in op de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting, waarmee hij dreigt te worden geconfronteerd. Hij stelt dat grondiger diende te worden onderzocht of deze elementen, in de huidige context, zouden kunnen leiden tot foltering of een onmenselijke behandeling.

Verzoeker stelt dat actueel voldoende aanwijzingen voorhanden zijn voor een gegronde vervolgingsvrees of een risico op ernstige schade voor als "westers" beschouwde personen. Hij verwijst naar de "Country Policy and Information Note" van de UK Home Office van april 2022. Verzoeker citeert opnieuw uit landeninformatie van Asyls, OSAR en EUAA, waarbij hij aangeeft dat ook sinds de machtsovername door de Taliban er sprake is van een vervolgingsvrees voor verwesterde Afghanen. Hij wijst erop dat de EUAA als volgt stelt in de update van de Country Guidance van april 2022: Hij wijst erop dat de EUAA als volgt stelt in de update van de Country Guidance van april 2022: "In deze update wordt verder benadrukt dat de daden waaraan 'verwesterde' personen blootgesteld kunnen worden, zo ernstig kunnen zijn dat zij neerkomen op vervolging. Daarbij wordt, zoals verwerende partij ook stelt, gepreciseerd dat rekening gehouden moet worden met risicobepalende elementen, zoals het gewijzigde gedrag, de regio van herkomst – waarbij de nadruk wordt gelegd op plattelandsgebieden en eventuele lokale verschillen in de toepassing van Taliban-regels -, een conservatieve omgeving, de leeftijd – er wordt benadrukt dat het voor kinderen van een bepaalde leeftijd moeilijker kan zijn om zich (opnieuw) aan te passen aan de strikte sociale regels in Afghanistan -, de duur van het verblijf in het Westen en de zichtbaarheid van de persoon in kwestie".

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270.813 en benadrukt het verbod van de taliban van irreguliere immigratie en stelt dat de taliban bij een terugkeer onmiddellijk zal zien dat hij van het Westen komt. Hij stelt dat hij Afghanistan zonder Afghaans paspoort verliet, zodat hij zal moeten terugreizen naar Afghanistan ofwel in het bezit van een door de Brusselse ambassade afgeleverd paspoort ofwel van een laissez-passer, waarbij beide documenten zullen verraden dat hij in het Westen heeft verbleven. Verzoeker geeft aan dat hij door de luchthaven zal moeten gaan, evenals diverse checkpoints zal moeten passeren. Hij benadrukt het streng optreden van de taliban in deze checkpoints, waarbij onder meer telefoons worden gecontroleerd op inhoud die wijst op een verwestering. Verzoeker concludeert dat: *“Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde informatie over het risico op vervolging, in het bijzonder door de Taliban, vóór het huidige regime en de beschikbare informatie sinds de machtsovername door de Taliban met betrekking tot het huidige, strikt conservatief-religieuze bewind, kan dus redelijkerwijs vermoed worden dat het risico op vervolging omwille van ‘verwestering’ nog steeds actueel en reëel is.”*

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal, ondanks de voorgaande vaststellingen, in gebreke is gebleven om een concreet onderzoek te voeren naar de vraag of verzoeker in geval van terugkeer riskeert als “verwesterd” te worden beschouwd.

Hij geeft aan dat, hoewel het in feite niet ondenkbaar is dat iedere persoon die terugkeert uit het Westen in Afghanistan het risico loopt op vervolging onder het huidige regime, de commissaris-generaal alleszins heeft nagelaten het profiel van verzoeker voldoende te onderzoeken. Hij stelt: *Ook EUAA stelt uitdrukkelijk dat de situatie van personen die als ‘verwesterd’ beschouwd kunnen worden, beoordeeld moet worden in het licht van de recente machtsovername door de Taliban, waarbij men ook rekening moet houden met de individuele omstandigheden (zie eerder). Voorts moet volgens EUAA, bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoeker aan vervolging blootgesteld zal worden, rekening gehouden worden met omstandigheden die van invloed zijn op dat risico, zoals verwerende partij zelf stelt en zoals eerder ook aan bod kwam.”*

Verzoeker geeft aan: *“Dat verwerende partij in de bestreden beslissing dan ook nog stelt dat “indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, dit gemeld zou zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden”, toont nogmaals aan hoe ernstig het gebrek aan een serieus en grondig onderzoek door verwerende partij is.” en “In werkelijkheid bestaat er namelijk amper voldoende actuele informatie over de actuele risico’s in geval van terugkeer uit Europa (!) sinds de machtsovername door de Taliban, wat natuurlijk beïnvloed wordt door het feit dat er eenvoudigweg nog geen (gedwongen noch vrijwillige) terugkeer heeft plaatsgevonden uit Europa” en “De enige bekende terugkeercijfers hebben uitsluitend betrekking op Afghanen die uit een Afghaans buurland, voornamelijk Iran en Pakistan, zijn teruggekeerd. Er kan niet verondersteld worden dat uit de situatie van terugkeerders uit een van deze buurlanden kan blijken dat deze evenzeer van toepassing is op terugkeerders uit Europa of andere Westerse landen. Een dergelijke vergelijking kan allesbehalve tot serieuze conclusies leiden. Migratiestromen van Afghanistan naar Iran of Pakistan en omgekeerd hebben een traditioneel compleet verschillende betekenis dan migratie van Afghanen die naar het Westen vluchten om er internationale bescherming te zoeken. Bovendien zijn het aangrenzende Iran en Pakistan eveneens islamitische republieken met een overwegend islamitische bevolking. Deze landen kunnen dus allesbehalve als ‘westers’ beschouwd worden, waardoor een noodzakelijk onderscheid gemaakt moet worden tussen een terugkeer uit een ‘westers’ land en een terugkeer uit een buurland. Zeker nu er als gevolg van de huidige situatie in Afghanistan amper nog grondig (veld)onderzoek en rapportering kan plaatsvinden, is de redenering van verwerende partij problematisch en getuigt deze van een weinig ernstige verschuiving van diens verantwoordelijkheid op de schouders van verzoeker om het verzoek om internationale bescherming grondig en zorgvuldig te onderzoeken.”*

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op het onderzoek naar de socio-economische en humanitaire situatie.

Vooreerst vat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing samen. Vervolgens bespreekt en citeert verzoeker uit het arrest van de Raad met nummer 270.813. Hij geeft aan dat: *“In casu meent verzoekende partij dat eenzelfde conclusie kan weerhouden worden wat de beoordeling van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan betreft. Ten eerste, net zoals Uw Raad heeft vastgesteld, kan ook in casu niet blijken in welke mate rekening werd gehouden met de kritische bemerkingen omtrent de beschikbaarheid van betrouwbare bronnen ter plaatse.”*

Verzoeker benadrukt dat Afghanistan onder de controle staat van de taliban, die nota bene door de internationale gemeenschap als terroristische organisatie wordt beschouwd, waarvan hooggeplaatste leden op de VN-sanctielijst staan en die door geen enkel land ter wereld officieel wordt erkend. Hij geeft aan dat ten gevolge hiervan de Afghaanse financiële tegoeden werden geblokkeerd.

Verzoeker schetst de precaire situatie in Afghanistan, waarbij hij benadrukt dat er sprake is van enorme armoede en een gigantische voedselonzekeerheid.

De sancties en het stopzetten van de humanitaire hulp zijn de oorzaak van de precaire situatie. Hij verwijst hierbij naar rapporten van Human Rights Watch, die aangeven dat de humanitaire crisis inderdaad haar oorsprong vindt in de economische beperkingen die na de machtsovername werden opgelegd.

Verzoeker beschrijft, op uitgebreide wijze en onder verwijzing naar diverse bronnen, de precaire toestand in Afghanistan, alwaar onder meer miljoenen mensen worden bedreigd door hongersnood, de gezondheidszorg instort, mensen geen toegang hebben tot water, enzovoort. De informatie die in dit verzoekschrift wordt bijgebracht, documenteert op uitgebreide wijze de economische en humanitaire gevolgen sinds de machtsovername door de Taliban, als reactie van de internationale gemeenschap op het ondemocratische en gewelddadige gedrag van een extremistische rebellengroepering, die er bovendien voor bekend staat het niet nauw te nemen met de universele mensenrechten, zo stelt verzoeker.

Verzoeker stelt dat de uitzonderingsregimes op de internationale sancties niet voldoende zijn, omdat deze worden gekenmerkt door ernstige beperkingen. Ook het gebrek aan een goed functionerend bankstelsel in Afghanistan, verhindert dat de vrijmaking van tegoeden en financiële steun onmiddellijk inzetbaar zijn. Verzoeker stelt verder dat er een vrees bestaat dat de toegekende middelen niet efficiënt en niet voor de bedoelde bestemmingen zal worden ingezet, wat steunt op de ervaring en praktijk in Afghanistan. Verzoeker verwijst naar het arrest van Sufi en Elmi en stelt dat het in Afghanistan ook gaat om het gevolg van de gedragingen van een religieus-conservatieve, islamitische groepering die de, illegale, *de facto* controle heeft verworven over het grondgebied. Verzoeker concludeert:

“Hoewel er dus sprake is van een combinatie van factoren die aan de basis liggen van de huidige situatie, moet er niettemin geconcludeerd worden dat door de machtsovername, het profiel en de ideologische hoedanigheid van de Taliban, als oorspronkelijk gewapende rebellengroepering en huidige niet-erkende, illegitieme feitelijke regering, de gedragingen, handelingen en beleidsbeslissingen een ontwrichtend effect hebben op de reeds precaire socio-economische situatie, nu deze tot gevolg hebben gehad dat de financiële en humanitaire hulpmiddelen door de internationale gemeenschap werden afgesneden, beperkt of verboden. Bijgevolg kan gesteld worden dat deze situatie, hoewel niet-uitsluitend, overwegend door de gedragingen van de Taliban als actor veroorzaakt wordt, waardoor deze onder het toepassingsgebied valt van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

De huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voldoet in ieder geval aan de drempel van artikel 3 EVRM, waardoor verzoeker in geval van terugkeer, net zoals de overgrote meerderheid van de Afgaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoeften te voorzien, zoals voedsel en hygiëne. Minstens moet dit grondiger onderzocht worden, wat verwerende partij evenwel volledig heeft nagelaten te doen.

Ondanks de vaststelling van verwerende partij omtrent de vermeende ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker over de door hem aangehaalde problemen met de Taliban, dient, bij de beoordeling van zijn nood aan bescherming in toepassing van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet, voldoende rekening gehouden te worden met de bovenstaande vaststellingen in verband met het rurale profiel van verzoeker, die zonder enige familiale begeleiding op jonge, minderjarige leeftijd naar Europa is gevlucht en het risico dat hij loopt in geval van terugkeer op basis van een ‘verwesterd’ profiel.”

In een laatste onderdeel gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie. Verzoeker herhaalt het gebrek aan een grondig, betrouwbaar en zorgvuldig onderzoek gebaseerd op afdoende objectieve landeninformatie. Hij acht de conclusies van het arrest van de Raad met nummer 270.813 nog steeds op hem van toepassing. Hij benadrukt dat hij afkomstig is uit Nangarhar.

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift loonfiches bij.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 21 september 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022

- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022*,
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020*,
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023*
- *UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023*.

3.2. Verzoeker heeft op 27 september 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt, die hij betreft op zijn “verwestering”, waarbij verschillende documenten en verklaringen worden overgelegd om dit te staven.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat

nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

5. Beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota, onder meer, naar zijn verwestering. Hij stelt dat hij inmiddels reeds enkele jaren in België vertoeft, ten belope waarvan hij zich heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving en zich de Westerse waarden en normen eigen heeft

gemaakt. Hij benadrukt dat hij als NMBV binnenkwam, op een moment dat hij nog erg vatbaar was voor veranderingen in zijn identiteit. Hij gaat in op zijn concrete en individuele situatie, ten behoeve waarvan hij verschillende overtuigingsstukken neerlegt.

5.1.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen

zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkelijk verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.3. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat, gelet op zijn verklaringen, verzoeker bij het verlaten van zijn herkomstland 16⁵ jaar oud was. Verder was verzoeker bij het indienen van zijn beschermingsverzoek op 29 oktober 2020 17 jaar oud en is hij op heden 20 jaar. Verzoekers leeftijd wordt niet betwist. Verzoeker verblijft sinds 22 oktober 2020 in België, dit is ondertussen al meer dan drie jaar. De Raad is er zich van bewust dat verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België, een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Evenwel dient ook te worden vastgesteld dat verzoeker reeds bijna zeventien jaar was, op het moment dat hij Afghanistan verliet, zodat hij ook een groot deel van zijn vormende jaren aldaar heeft doorgebracht. Er kan dan ook niet zonder meer worden vastgesteld dat verzoeker door een verblijf van drie jaar alhier geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden.

5.1.4. Uit zijn verklaringen, de stukken toegevoegd aan het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota blijkt wel dat verzoeker zich open heeft gesteld voor de Belgische en Westerse cultuur. Verzoeker spreekt Frans – dit blijkt ook uit de terechtzitting, waar verzoeker in het Frans het woord neemt – heeft Belgisch onderwijs gevolgd, werkt in België en stelt een sociale kring te hebben opgebouwd. In de neergelegde verklaringen, wordt aangegeven dat verzoeker een zeer toegewijd, behulpzaam en werklustig persoon is. Verzoekers voogd, leerkrachten en werkgever schetsen verzoeker als een persoon die zich inzet in zijn studies en werk, die zich graag wil integreren in de maatschappij en die sociaal omgaat met collega's en klanten.

5.1.5. Hoewel verzoeker reeds bijna zeventien jaar was bij zijn vertrek uit Afghanistan en dus tevens een groot deel van zijn vormende jaren aldaar heeft doorgebracht, kan *in casu* geen abstractie worden gemaakt van het feit dat hij reeds langdurig afwezig is uit Afghanistan en dat hij documenten bijbrengt waaruit blijkt dat hij actief deelneemt aan de Belgische samenleving. In deze benadrukt de Raad ook dat verzoeker Afghanistan verliet voor de machtsovername door de taliban, waarbij de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin verzoeker is opgegroeid, maar door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd. In het licht hiervan, kan de aanwezigheid van familieleden in Afghanistan een relevant element uitmaken, bij de beoordeling van het bepalen van het risico bij een terugkeer. Indien er immers nog een familiaal netwerk aanwezig is, waarmee verzoeker contact kan onderhouden, kan hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen, zoals vormgegeven door de taliban, en beroep doen op hun hulp om hem wegwijs te maken in de thans voorliggende Afghaanse maatschappij. In het licht hiervan, wijst de Raad erop dat verzoeker bij zijn aanvullende nota heeft gesteld dat hij thans niemand meer heeft in Afghanistan, nadat zijn gehele gezin is gevlucht en bescherming heeft verzocht in Pakistan. Verzoeker heeft ten behoeve hiervan bewijsstukken overgemaakt bij zijn aanvullende nota, waaronder een “request for safety at Peshawar/Pakistan”. De Raad kan, in deze stand van zaken van het beschermingsverzoek, deze omstandigheid van de vlucht van verzoekers gezin, echter niet op nuttige wijze beoordelen.

5.1.6. Een verder onderzoek naar verzoekers profiel en de mogelijke risico's bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de elementen eigen aan zijn zaak, waaronder het al dan niet hebben van een familiaal netwerk in Afghanistan, in het kader van een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze

normoverschrijding alsook een (toegeschreven) verwestering, met inachtneming van actuele en objectieve landeninformatie, dringt zich dus op. Het gebrek hieraan verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken.

5.1.7. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, gezien de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek.

5.1.8. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 juni 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend drieëntwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES